

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Olejarczyk

Protokolant: p.o. sekr. sąd. Agata Gackiewicz

Prokurator Prokuratury Rejonowej: Dariusz Piotrowski

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2016 r.

sprawy

M. W. (1)

s. S. i D. z domu S.

ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 08 czerwca 2016 r. w K. na ul. (...), stosował przemoc w postaci szarpania za ręce i przyciskania swoim ciałem T. D. oraz stosował wobec T. D. groźby bezprawne uszkodzenia ciała wyżej wymienionej, w celu zmuszenia jej do działania polegającego na puszczeniu należącej do K. D. torebki, przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat, po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, przy czym czynu tego dopuścił się publicznie, z oczywiste błałego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego,

tj. o przestępstwo z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

I. oskarżonego ***M. W. (1)*** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to z mocy art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. skazuje, zaś na podstawie art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37b k.k. w zw. z art. 34 § 1a pkt 1 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 12 (dwunastu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 30 (trzydzieści) godzin w stosunku miesięcznym,

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 10 czerwca 2016 r., co równoważne jest 1 (jednemu) dniowi kary pozbawienia wolności i w tym zakresie karę tę uznaje za wykonaną,

III. na podstawie art. 57a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego nawiązkę na rzecz pokrzywdzonej T. D. w kwocie 500 (pięćset) złotych,

IV. na podstawie art. 62a § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 08 czerwca 2016 r. około godziny 18:30 M. W. (1) udał się wraz z K. D. do mieszczącego się przy ul. (...) w K. sklepu spożywczego należącego do M. D.. M. W. (1) i K. D. znajdowali się pod wpływem alkoholu. W sklepie przebywała pracownica S. S. oraz matka M. T. D., która zajmuje się prowadzeniem tego sklepu. Po wejściu do sklepu (...) dokonała kradzieży sześciu piw marki Ż. o wartości 15 zł, które zabrała ze znajdującej się w sklepie lodówki i umieściła w swojej torebce. Przedmiotową kradzież zauważyła T. D.. Wymieniona podeszła do K. D. i zażądała wydania skradzionego towaru. Ponieważ K. D. nie chciała wydać skradzionych artykułów, T. D. złapała za torebkę, w której znajdowały się piwa. K. D. zaczęła wówczas używać przemocy w postaci szarpania za ręce i przyciskania swoim ciałem T. D.. Wymieniona działała w celu utrzymania się w posiadaniu zabranych rzeczy. Do wymienionych kobiet podbiegł M. W. (1), który zaczął stosować wobec T. D. przemoc w postaci szarpania za ręce i przyciskania swoim ciałem oraz stosował wobec T. D. groźbę bezprawną uszkodzenia ciała wyżej wymienionej w celu zmuszenia jej do działania polegającego na puszczeniu należącej do K. D. torebki.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: zeznania świadków: T. D. k.7, k.42, S. S. k.31-32, M. W. (2), k.37-38 k.57, k.46, D. T. k.44-45, k.55-56, częściowe wyjaśnienia M. W. (1) k.64, 103, wyjaśnienia K. D. k.70, protokołu oględzin miejsca k. 19-23, protokołu oględzin torebki damskiej k.53-58

Oskarżony M. W. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony na rozprawie złożył wnioszek o dobrowolne poddanie się karze i wymierzenie mu kary 2 miesięcy pozbawienia wolności i 12 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 30 godzin w stosunku miesięcznym, nawiązki w kwocie 500 złotych na rzecz pokrzywdzonej T. D. oraz zwolnienie z opłat i kosztów sądowych. (k.136)

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego w których przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, zasługują na danie im wiary. Znajdują one potwierdzenie w pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodach. W szczególności korespondują z zeznaniami pokrzywdzonej T. D., D. T., S. S. i M. W. (2).

Wobec powyższego wina oskarżonego M. W. (1) i okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzą w ocenie Sądu żadnych wątpliwości.

Oskarżony w dniu 08 czerwca 2016 r. w K. na ul. (...), stosował przemoc w postaci szarpania i przyciskania swoim ciałem T. D. oraz stosował wobec T. D. groźby bezprawne uszkodzenia ciała wyżej wymienionej, w celu zmuszenie jej do działania polegającego na puszczeniu należącej do K. D. torebki, przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat, po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, przy czym czynu tego dopuścił się publicznie, z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, czym wyczerpał dyspozycję z art. 191 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 57a §1 kk.

Wyrokiem z dnia 28 listopada 2011 r. w sprawie o sygn. akt. II K 513/11 Sąd Rejonowy w Kętrzynie skazał M. W. (1) za przestępstwo z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, którą skazany odbywał od dnia 24 września 2012 r. do dnia 24 kwietnia 2013 r. (k.47)

Zgodnie z treścią przepisu art. 191 § 1 k.k. karze podlega ten, kto stosuje przemoc wobec osoby lub groźbę bezprawną w celu zmuszenia innej osoby do określonego działania, zaniechania lub znoszenia. Przesłanką karalności jest kierunkowość, jego znamieniem jest działanie "w celu" zmuszenia innej osoby do określonego zachowania się. Jest to przestępstwo formalne, do dokonania którego nie jest wymagane osiągnięcie przez sprawcę skutku w postaci zamierzonego zachowania się (działania lub zaniechania) osoby zmuszanej. Przesłanką karalności są więc przestępne środki godzące w wolność osoby zmuszanej, a nie sam skutek, choć niewątpliwie jego spowodowanie ma

wpływ na wymiar kary w ramach oceny społecznej szkodliwości czynu. Stosowanie przemocy lub groźby bezprawnej w celu zmuszenia innej osoby do określonego zachowania się (działania, zaniechania lub znoszenia) stanowi klasyczny przykład przestępstwa przeciwko wolności w sferze swobody podejmowania i realizacji decyzji woli.

Z kolei czynności, które oskarżony podjął względem pokrzywdzonej, tj. szarpanie za ręce i przyciskanie swoim ciałem ewidentnie wyczerpują znamię „stosowania przemocy”. Jako ugruntowany na tle art. 191 k.k. uznać należy pogląd, że dla przyjęcia, iż doszło do przemocy wystarczy naruszenie nietykalności cielesnej pokrzywdzonego, o ile środki fizyczne zastosowane przez sprawcę mają za zadanie wpłynięcie na osobę w taki sposób, aby podjęła decyzję zgodną z życzeniem sprawcy.

A groźby uszkodzenia ciała, które kierował w stosunku do pokrzywdzonej wzbudziły w niej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione i tym samym wpłynęły na określone zachowanie pokrzywdzonej zgodne z wolą oskarżonego.

Wobec tego Sąd uwzględnił wniosek oskarżonego o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie uzgodnionej kary bez przeprowadzenia rozprawy w całości. Wymierzając karę Sąd uwzględnił zarówno okoliczności łagodzące, jak i obciążające.

Sąd uwzględnił jako okoliczność obciążającą znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu przejawiający się w charakterze naruszonego przez niego dobra oraz okolicznościach działania oskarżonego. Okolicznością obciążającą była również wcześniejsza kilkukrotna karalność oskarżonego, a przede wszystkim popełnienie przestępstwa w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk. Oskarżony bowiem czynu dopuścił się po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne (karta karna k. 79).

Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił również to, że oskarżony dopuścił się swojego czynu w miejscu dostępnym dla każdego – w sklepie i przed wejściem do niego we wczesnych godzinach wieczornych, wobec tego okoliczności i sposób działania oskarżonego były dostrzegalne dla nieokreślonej liczby osób co oznacza, że jego działanie było publiczne. Swoim zachowaniem wykazał rażące lekceważenie dla zasad porządku prawnego – dopuścił się czynu zabronionego jawnie, bez zahamowań, z błahego powodu. Znajdował się pod wpływem alkoholu. Wobec powyższego w ocenie Sądu niewątpliwie jego czyn miał charakter chuligański.

Jako okoliczności łagodzące Sąd uwzględnił przyznanie się oskarżonego do winy i skorzystanie z instytucji dobrowolnego podania się karze.

We wskazanych okolicznościach Sąd uznał, że orzeczona kara 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara 12 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 30 godzin w stosunku miesięcznym będzie adekwatna do wagi popełnionego czynu i stopnia jego zawinienia oraz spełni cele wychowawcze wobec oskarżonego. Nadto będąc zgodną ze społecznym poczuciem sprawiedliwości w prawidłowy sposób będzie kształtowała świadomość prawną społeczeństwa. Oskarżony składając wniosek o dobrowolne poddanie się karze zaakceptował rodzaj i wymiar kary.

Sąd zaliczył na poczet orzeczonej kary okres zatrzymania w dniu 10 czerwca 2016 r., co równoważne jest 1 dniowi kary pozbawienia wolności i w tym zakresie karę tę uznał za wykonaną.

Stosownie do brzmienia art. 57a § 2 kk, w wypadku określonym w § 1 sąd orzeka nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego, chyba że orzeka obowiązek naprawienia szkody, obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę lub nawiązkę na podstawie art. 46 kk.

Podstawą obligatoryjnego orzeczenia nawiązki na podstawie art. 57a § 2 kk jest skazanie sprawcy za występki o charakterze chuligańskim. Owa obligatoryjność orzekania nawiązki wynika już z faktu samego skazania sprawcy występkami chuligańskimi. Nawiązka jest środkiem karnym, jednakże przy jej orzekaniu należy kierować się zasadami prawa cywilnego. Ma ona przede wszystkim na celu zadośćuczynienie doznanej w wyniku przestępstwa krzywdy.

Uwzględniając cel postępowania karnego, którym jest m.in. uwzględnienie prawnie chronionych interesów pokrzywdzonego oraz realizację celów represyjno – penalnych w ocenie Sądu uzasadnione jest orzeczenie wobec oskarżonego nawiązki w wysokości 500 złotych na rzecz pokrzywdzonej. Zdaniem Sądu zasądzona kwota w ramach orzeczonej nawiązki nie jest wygórowana – leży w ramach możliwości finansowych oskarżonego, a z drugiej strony w sposób odpowiedni czyni zadość naruszonemu dobru prawnemu.

Ustalona sytuacja materialna skłoniła Sąd do zwolnienia M. W. (1) od zapłaty kosztów sądowych w całości.